

ผลการวิจัย

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไปนี้ ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์และอักษรย่อทางสถิติ ได้แก่

\bar{X}	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ย
S	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SS.	หมายถึง	ผลบวกของส่วนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนยกกำลังสองเฉลี่ย (Mean Squares)
F	หมายถึง	อัตราส่วนความแปรปรวนของฟิชเชอร์ (Fisher's Variance Ratio)
df	หมายถึง	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
R	หมายถึง	ระยะสั้นที่สุดที่มีนัยสำคัญ (Shortest Significance Ranges)
Z	หมายถึง	สถิติที่ใช้ทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของการเลือก
P	หมายถึง	โอกาสที่จะเกิดขึ้นในการทดสอบไบนอมิเยล
r	หมายถึง	พิสัย

ลักษณะของตัวอย่างประชากร

หลังจากที่ได้สัมภาษณ์ตัวอย่างประชากรตามกลุ่มการทำงานและรุ่น เพื่อเปรียบเทียบการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจระหว่างสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจแล้ว ปรากฏว่าให้กลุ่มตัวอย่างประชากรลักษณะดังต่อไปนี้

1. ลักษณะการทำงาน กลุ่มตัวอย่างประชากรมีลักษณะการทำงานตรงตามวัตถุประสงค์ คือ มีสตรีนักวิชาชีพที่สมรสแล้ว 90 คน สตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้ว 90 คน สตรีนักวิชาชีพประกอบด้วยครูสตรี แพทย์สตรี และสตรีนักกฎหมาย กลุ่มละ 30 คน ส่วนสตรีนักธุรกิจ ประกอบด้วยสตรีนักธุรกิจที่ประกอบธุรกิจด้านการผลิต 59 คน และประกอบธุรกิจด้านบริการ 31 คน ซึ่งถ้าแยกตามลักษณะหน้าที่การทำงานแล้วพบว่า สตรีนักธุรกิจส่วนใหญ่เป็นเจ้าของกิจการเอง คือมีจำนวน 20 คน (ร้อยละ 66.66) นอกจากนั้นเป็นผู้จัดบริษัทธุรกิจเอกชน 20 คน (ร้อยละ 22.22) และเป็นผู้บริหารระดับสูงในบริษัทธุรกิจเอกชน 10 คน (ร้อยละ 11.11)

2. อายุ กลุ่มตัวอย่างประชากร มีอายุเฉลี่ยจำแนกตามลักษณะการทำงานและรุ่น ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 อายุเฉลี่ยและช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะการทำงานและรุ่น

ลักษณะการทำงาน	อายุ	รุ่น		
		รุ่น 1	รุ่น 2	รุ่น 3
สตรีนักวิชาชีพ	\bar{X}	59.733	44.366	29.133
	r	55-64	40-48	26-33
สตรีนักธุรกิจ	\bar{X}	59.766	44.966	29.666
	r	55-66	40-49	26-34
รวม	\bar{X}	59.749	44.666	29.399
	r	55-66	40-49	26-34

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจในแต่ละรุ่นมีอายุเฉลี่ยใกล้เคียงกัน นอกจากนั้นในแต่ละรุ่นกลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ยใกล้เคียงกับอายุที่ต้องการ 3 รุ่น คือ รุ่นที่ 1 อายุเฉลี่ยประมาณ 60 ปี รุ่นที่ 2 อายุเฉลี่ยประมาณ 45 ปี และรุ่นที่ 3 อายุเฉลี่ยประมาณ 30 ปี จึงเป็นการควบคุมตัวแปรเกินอายุไว้ได้

3. ระเบียบการศึกษา กลุ่มตัวอย่างประชากร มีการกระจายระเบียบการศึกษา จำแนกตามลักษณะการงานและรุ่น ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การกระจายของระเบียบการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะการงานและรุ่น

การงาน รุ่น	ประกาศนียบัตร อนุปริญญาหรือเทียบ เท่า (คน)	ปริญญาตรี (คน)	ปริญญาโท (คน)	ปริญญาเอก (คน)	รวม (คน)
สตรีนักวิชาชีพ					
รุ่น 1	5	22	2	1	30
รุ่น 2	5	22	2	1	30
รุ่น 3	3	23	3	1	30
รวม	13	67	7	3	90
สตรีนักธุรกิจ					
รุ่น 1	8	20	1	1	30
รุ่น 2	4	22	4	0	30
รุ่น 3	5	25	0	0	30
รวม	17	67	5	1	90

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างประชากรมีการศึกษาตั้งแต่ระดับประกาศนียบัตร หรืออนุปริญญาขึ้นไปจนถึงปริญญาเอก เมื่อพิจารณาการกระจายของระดับการศึกษา จะเห็นว่าทั้งสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจ มีการกระจายของระดับการศึกษาที่คล้ายกัน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างมีการศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวนมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา ปริญญาโท และปริญญาเอกมีจำนวนน้อยที่สุด

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการศึกษาและการเปรียบเทียบระดับการศึกษาระหว่างสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจ 3 รุ่น ด้วยการใช้การทดสอบที (t-test)

รุ่น	สตรีนักวิชาชีพ		สตรีนักธุรกิจ		t
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
รุ่น 1	15.933	1.209	15.666	1.273	0.833
รุ่น 2	15.933	1.209	16.000	1.032	-0.231
รุ่น 3	16.133	1.147	15.666	0.745	1.870
รวม	16.000	1.192	15.777	1.052	1.331

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นการเปรียบเทียบระดับการศึกษา ระหว่างสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจ ด้วยการใช้ Student Year level ตามมาตรฐานสากล (UNESCO, 1980) (ดูในภาคผนวก) แล้วตรวจสอบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันหรือไม่ด้วยการทดสอบที (t-test) ปรากฏว่าสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจมีระดับการศึกษาที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จึงเป็นการควบคุมตัวแปรเกิน คือระดับการศึกษาไว้ได้

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ มีความแตกต่างกันในค่านลักษณะการทำงาน คือ มีสตรีนักวิชาชีพ 90 คน สตรีนักธุรกิจ 90 คน ซึ่งเมื่อแบ่งกลุ่มการทำงานทั้ง 2 ประเภทนี้ออกไปอีก 3 รุ่น ๆ ละ 30 คน เพื่อให้ประชากรกระจายทุกระดับ พบว่า กลุ่ม

ตัวอย่างมีอายุเฉลี่ยใกล้เคียงกับอายุที่ต้องการในแต่ละรุ่น นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างยังมีระดับการศึกษาที่ใกล้เคียงกัน จึงอาจสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างประชากรมีลักษณะตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย และผู้วิจัยได้ควบคุมตัวแปรเกิน คือ อายุและระดับการศึกษาไว้ได้

ผลการวิเคราะห์และการแปลความหมายของข้อมูล

1. การตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทางเศรษฐกิจ

ผู้วิจัยได้นำคะแนนการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทางเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างประชากรมาหาคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งแสดงไว้ในตารางที่ 5 และใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) แบบ 2X3 factorial design ซึ่งปรากฏผลดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 5 ค่าสถิติเบื้องต้นของคะแนนการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทางเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างประชากร จำแนกตามลักษณะการงานและรุ่น

รุ่น	การงาน	สตรีนักวิชาชีพ	สตรีนักธุรกิจ	รวม
รุ่นที่ 1	\bar{X}	29.300	31.366	30.333
	S	4.044	4.476	4.356
รุ่นที่ 2	\bar{X}	27.566	32.500	30.033
	S	5.506	4.167	5.443
รุ่นที่ 3	\bar{X}	29.566	35.166	32.366
	S	4.288	5.344	5.572
รวม	\bar{X}	28.811	33.011	30.911
	S	4.664	4.877	5.214

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนและอัตราส่วนเอฟ (F-ratio) ของคะแนนการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทาง เศรษฐกิจของสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจ 3 รุน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม (Among Cells)	5	1092.91		
ระหว่างการงาน (Columns)	1	793.8	793.8	36.351 ***
ระหว่างรูน (Rows)	2	193.378	96.689	4.427 **
ปฏิกริยารวมกัน (interaction)	2	105.733	52.866	2.421 *
ภายในกลุ่ม (within cells)	174	3799.666	21.837	
รวม (total)	179	5985.488		

* P < .10

** P < .05

***P < .01

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 6 เกี่ยวกับการ เปรียบเทียบคะแนนการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทาง เศรษฐกิจระหว่างการงานจะเห็นว่า สตรีนักวิชาชีพมีคะแนนการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทาง เศรษฐกิจต่ำกว่าสตรีนักธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01 แสดงว่าสตรีนักวิชาชีพที่สมรสแล้ว มีการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทาง เศรษฐกิจต่ำกว่าสตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้ว

ส่วนผลการเปรียบเทียบคะแนนการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทาง เศรษฐกิจระหว่าง รูนทั้ง 3 พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จึงต้องตรวจสอบต่อไป ว่ารูนใดมีคะแนนการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทาง เศรษฐกิจมากกว่ากัน ด้วยวิธีการของคันแคน (Duncan's New Multiple test) ซึ่งสรุปผลได้ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างประชากร 3 รุ่น ด้วยวิธีของกันแน

รุ่น	คะแนนเฉลี่ย	รุ่น 2	รุ่น 1	รุ่น 3
		30.033	30.333	32.366
รุ่น 2	30.033	-	0.3	2.333 ***
รุ่น 1	30.333	-	-	2.033 **

*** $P < .01$

** $P < .05$

จากตารางที่ 7 จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างประชากรรุ่นที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยของการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจสูงกว่ารุ่นที่ 2 และรุ่นที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ ส่วนรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่าสตรีที่สมรสแล้วรุ่นที่ 3 มีการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจสูงกว่าสตรีที่สมรสแล้วรุ่นอื่น ๆ

นอกจากนี้ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนและอัตราส่วนเอฟของการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจในตารางที่ 6 ยังพบว่าไม่มีปฏิกริยาร่วมระหว่างการทำงานและรุ่น จึงตรวจสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจ ระหว่างกลุ่มการทำงาน คือระหว่างสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจในแต่ละรุ่น และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจของสตรีรุ่นต่าง ๆ ในแต่ละกลุ่มการทำงาน ต่อไปช่วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนและอัตราส่วนเอฟ ทั้งตารางที่ 8 และ 9

ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนและอัตราส่วนเอฟของคะแนนการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจของสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจในแต่ละรุ่น

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม (Among Cells)				
รุ่น 1	1	64.066	64.066	2.934*
รุ่น 2	1	365.066	365.066	16.718***
รุ่น 3	1	470.4	470.4	21.541***
ภายในกลุ่ม (within cells)	174	3799.666	21.837	

*** $P < .01$

* $P < .10$

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 8 จะเห็นว่าคะแนนเฉลี่ยการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจระหว่างสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจในรุ่นต่าง ๆ 3 รุ่น นั้น ในรุ่นที่ 1 สตรีนักวิชาชีพมีคะแนนการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจต่ำกว่าสตรีนักธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .10 ส่วนในรุ่นที่ 2 และรุ่นที่ 3 สตรีนักวิชาชีพมีการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจต่ำกว่าสตรีนักธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01 นั่นคือ สตรีนักวิชาชีพที่สมรสแล้วมีการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจต่ำกว่าสตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้วทุกรุ่น

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนและอัตราส่วนเอฟของคะแนนการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทางเศรษฐกิจของสตรีรุ่นต่าง ๆ ในแต่ละกลุ่มการงาน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่มการงาน				
สตรีนักวิชาชีพ	2	70.755	35.377	1.620
สตรีนักธุรกิจ	2	228.355	114.177	5.228 ***
ภายในกลุ่ม	174	3799.666	21.837	

*** $P < .01$

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทางเศรษฐกิจระหว่างรุ่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เฉพาะในกลุ่มสตรีนักธุรกิจ ส่วนสตรีนักวิชาชีพไม่พบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงต้องตรวจสอบต่อไปว่าคะแนนการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทางเศรษฐกิจของสตรีนักธุรกิจทั้ง 3 รุ่นนั้นรุ่นใดมีค่ามากกว่ากันด้วย วิธีการของกันแคน ดังแสดงในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทางเศรษฐกิจของสตรีนักธุรกิจ 3 รุ่นด้วยวิธีการของกันแคน

รุ่น	คะแนนเฉลี่ย	รุ่น 1	รุ่น 2	รุ่น 3
		31.366	32.5	35.166
รุ่น 1	31.366	-	1.134	3.8 ***
รุ่น 2	32.5	-	-	2.666 ***

*** $P < .01$

จากตารางที่ 10 เห็นได้ว่าสตรีนักธุรกิจรุ่นที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยของการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจสูงกว่ารุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ส่วนสตรีนักธุรกิจรุ่นที่ 2 และรุ่นที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05

จากตารางที่ 9 และตารางที่ 10 ได้ขอคนพบว่าเฉพาะสตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้ว รุ่นที่ 3 เท่านั้นที่มีการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจสูงกว่าสตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้วรุ่นอื่น ส่วนสตรีนักวิชาชีพที่สมรสแล้วทั้ง 3 รุ่น มีการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจไม่แตกต่างกัน

1.1 การหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผล

ผู้วิจัยได้นำคะแนนการหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผลของกลุ่มตัวอย่างประชากรมาหาคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แสดงในตารางที่ 11 และใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน (2×3 factorial design) ซึ่งปรากฏผลดังตารางที่ 12

ตารางที่ 11 ค่าสถิติเบื้องต้นของคะแนนการทหาผลกำไรสูงสุดอย่าง
สมเหตุสมผลของกลุ่มตัวอย่างประชากรจำแนกตามการงานและรุ่น

รุ่น	การงาน	สตรีนักวิชาชีพ	สตรีนักธุรกิจ	รวม
รุ่น 1	\bar{x}	22.967	24.833	23.9
	s	3.810	3.281	3.54
รุ่น 2	\bar{x}	21.633	25.266	23.449
	s	3.961	3.183	3.82
รุ่น 3	\bar{x}	23.7	26.9	25.3
	s	3.861	3.836	3.84
รวม	\bar{x}	22.766	25.666	24.216
	s	3.854	3.421	3.637

ตารางที่ 1.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนและอัตราส่วนเอฟ (F-ratio) ของคะแนนการหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผลของสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจ 3 รุ่น

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม (among cells)	5	515.583		
ระหว่างตารางงาน (columns)	1	378.45	378.45	28.154***
ระหว่างรุ่น (rows)	2	111.7	55.85	4.155**
ปฏิกริยารวม (interaction)	2	25.433	12.716	0.946
ภายในกลุ่ม (within cells)	174	2238.967	13.442	
รวม (total)	179	2854.55		

*** $P < .01$

** $P < .05$

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 12 จะเห็นว่าคะแนนการหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผลซึ่งเปรียบเทียบระหว่างตารางงาน สตรีนักวิชาชีพมีคะแนนการหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผลต่ำกว่าสตรีนักธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01 แสดงว่าสตรีนักวิชาชีพที่สมรสแล้วมีการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจด้านการหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผลต่ำกว่าสตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้ว

ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลการหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผลระหว่างรุ่น ทั้ง 3 พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จึงต้องทดสอบต่อไปว่าคะแนนเฉลี่ยการหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผลรุ่นใดที่มีค่ามากกว่ากัน ด้วยวิธีการของคันทันแคน ซึ่งสรุปผลได้ดังตารางที่ 13 ส่วนคะแนนปฏิกริยารวมระหว่างตารางงานและรุ่นไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตารางที่ 13 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผลของกลุ่มตัวอย่างประชากร 3 รุ่น ด้วยวิธีของกันแคน

รุ่น	คะแนนเฉลี่ย	รุ่น 2	รุ่น 2	รุ่น 3
		23.449	23.9	25.3
รุ่น 2	23.449	-	0.451	1.851***
รุ่น 1	23.9	-	-	1.4**

*** $P < .01$

** $P < .05$

จากตารางที่ 13 เห็นได้ว่าระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 3 รุ่น รุ่นที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผลสูงกว่ารุ่นที่ 2 และ รุ่นที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ ส่วนคะแนนเฉลี่ยการหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผลของรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ซึ่งก็หมายถึงว่าสตรีที่สมรสแล้ว รุ่นที่ 3 มีการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจด้านการหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผลสูงกว่าสตรีที่สมรสแล้วรุ่นอื่น

1.1 นิสัยการออม

ผู้วิจัยนำ คะแนนความปรารถนาที่จะเลือกออมมาหาคะแนนเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทั้งแสดงในตารางที่ 14 และใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทั้งแสดงในตารางที่ 15

ตารางที่ 14 ค่าสถิติเบื้องต้นของคะแนนความปรารถนาที่จะเลือกของ กลุ่มตัวอย่างประชากร จำแนกตามการงานและรุ่น

รุ่น \ การงาน	การงาน	สตรีนักวิชาชีพ	สตรีนักธุรกิจ	รวม
รุ่น 1	\bar{X}	2.933	2.8	2.866
	S	0.785	0.847	0.820
รุ่น 2	\bar{X}	2.666	2.9000	2.783
	S	0.884	0.845	0.867
รุ่น 3	\bar{X}	2.600	3.133	2.866
	S	0.894	0.973	0.952
รวม	\bar{X}	2.733	2.944	2.838
	S	0.854	0.865	0.859

ตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนและอัตราส่วนเอฟของคะแนนความปรารถนาที่จะเลือก

แหล่งความแปรปรวน	df	ss	MS	F
ระหว่างกลุ่ม (among cells)	5	5.628		
ระหว่างการงาน (columns)	1	2.006	2.006	2.629
ระหว่างรุ่น (rows)	2	0.278	0.139	0.182
ปฏิกริยารวมกัน (interaction)	2	3.344	1.672	2.191
ภายในกลุ่ม (within cells)	174	132.7	0.763	
รวม (Total)	179	138.328		

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 15 ปรากฏว่าจะแนบความปรารถนาที่จะเลือก
 ออมซึ่งเปรียบเทียบระหว่างการออมและรุ่นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05
 หรืออาจกล่าวได้ว่าสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจ ที่สมรสแล้ว ทั้ง 3 รุ่นมีการตอบ
 สนองต่อสิ่งรูงใจทางเศรษฐกิจในด้านการเลือกออมไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ทดสอบไบนอมิเยล เพื่อเปรียบเทียบความปรารถนาที่จะ
 เลือกออมระหว่างการออมในรูปแบบเงินสดหรือในรูปแบบมีเอกสาร เป็นไบนอมิเยลใน
 ตารางที่ 16 และ 17 และเปรียบเทียบระหว่างการออมในรูปแบบมีเอกสารเป็นไบนอมิเยล
 หรือในรูปแบบทรัพย์สินสมบัติ ดังแสดงในตารางที่ 18 และ 19

ตารางที่ 16 การทดสอบไบนอมิเยล (Binomial Test) ของจะแนบความ
 ปรารถนาที่จะเลือกออมระหว่างการออมในรูปแบบเงินสดหรือในรูปแบบมีเอกสาร เป็นไบนอมิเยล
 ของสตรีนักวิชาชีพ จำแนกตามรุ่น

สตรีนักวิชาชีพ รุ่น	Z	P
รุ่น 1	1.643	0.051
รุ่น 2	0.183	0.429
รุ่น 3	1.643	0.051

จากตารางที่ 16 จะเห็นว่าสตรีนักวิชาชีพทั้ง 3 รุ่น มีจะแนบความปรารถนาที่
 จะเลือกออมในรูปแบบเงินสดและในรูปแบบมีเอกสาร เป็นไบนอมิเยลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
 ที่ระดับ .05 หมายความว่าสตรีนักวิชาชีพที่สมรสแล้วทั้ง 3 รุ่น มีการตอบสนองต่อสิ่งรูงใจ
 ทางเศรษฐกิจต่ำ เนื่องจากมีการเลือกออมในรูปแบบมีเอกสาร เป็นไบนอมิเยลและในรูปแบบเงินสด
 ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 17 การทดสอบไบนอมิเยล (Binomial Test) ของคะแนน
ความปรารถนาที่จะเลือกระหว่างการออมในรูปแบบเงินฝากหรือในรูปแบบมีเอกสาร เป็นใน
ประกันของสตรีนักธุรกิจจำแนกตามรุ่น

สตรีนักธุรกิจ	Z	P
รุ่น 1	0.184	0.428
รุ่น 2	0.547	0.291
รุ่น 3	2.738	0.003***

*** P < .01

จากตารางที่ 17 จะเห็นว่าสตรีนักธุรกิจรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 มีคะแนน
ความปรารถนาที่จะเลือกออมในรูปแบบเงินฝากและในรูปแบบมีเอกสาร เป็นในประกันไม่แตกต่าง
กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนสตรีนักธุรกิจรุ่นที่ 3 มีคะแนนความปรารถนาที่จะ
เลือกออมในรูปแบบมีเอกสาร เป็นในประกันสูงกว่าที่จะเลือกออมในรูปแบบเงินฝากอย่างมีนัยสำคัญ
ที่ระดับ .01 แปลความหมายได้ว่า สตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้วรุ่นที่ 3 มีการตอบสนอง
ต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจสูง เนื่องจากเลือกออมในรูปแบบมีเอกสารเป็นในประกันมากกว่า
ที่จะเลือกออมรูปแบบเงินฝาก

ตารางที่ 18 การทดสอบไบนอมิเยล (Binomial Test) ของคะแนนความปรารถนาที่จะเลือกออมระหว่างการออมในรูปแบบมีเอกสารเป็นใบประกัน หรือในรูปทรัพย์สินสมบัติของสตรีนักวิชาชีพจำแนกตามรุ่น

สตรีนักวิชาชีพ รุ่น	Z	P
รุ่น 1	3.468	0.003 ***
รุ่น 2	1.278	0.100
รุ่น 3	0.1183	0.429

*** $P < .01$

จากตารางที่ 18 จะเห็นว่าสตรีนักวิชาชีพรุ่นที่ 1 มีคะแนนความปรารถนาที่จะเลือกออมในรูปแบบมีเอกสารเป็นใบประกันสูงกว่าที่จะเลือกออมในรูปทรัพย์สินสมบัติอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01 ส่วนสตรีนักวิชาชีพรุ่นที่ 2 และรุ่นที่ 3 มีคะแนนความปรารถนาที่จะเลือกออมในรูปแบบมีเอกสารเป็นใบประกันและในรูปทรัพย์สินสมบัติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 หมายความว่าสตรีนักวิชาชีพที่สมรสแล้วรุ่นที่ 1 มีการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจในด้านการเลือกออมสูงกว่าสตรีนักวิชาชีพที่สมรสแล้วรุ่นอื่น ๆ เนื่องจากเลือกออมในรูปแบบมีเอกสารเป็นใบประกันมากกว่าที่จะเลือกออมในรูปทรัพย์สินสมบัติ

ตารางที่ 19 การทดสอบไบนอมิอัล (Binomial Test) ของคะแนน
ความปรารถนาที่จะเลือกระหว่างการออมในรูปแบบมีเอกสาร เป็นใบประกันหรือในรูป
ทรัพย์สินสมมติของสตรีนักธุรกิจ จำแนกตามรุ่น

สตรีนักธุรกิจ รุ่น	Z	P
รุ่น 1	1.643	0.051
รุ่น 2	1.643	0.051
รุ่น 3	2.008	0.022 ***

***P < .01

จากตารางที่ 19 จะเห็นว่าสตรีนักธุรกิจรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 มีคะแนน
ความปรารถนาที่จะเลือกออมในรูปแบบมีเอกสาร เป็นใบประกันและในรูปแบบทรัพย์สินสมมติไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ส่วนสตรีนักธุรกิจรุ่นที่ 3 มีคะแนนความปรารถนาที่จะ
เลือกออมในรูปแบบมีเอกสาร เป็นใบประกันสูงกว่าที่จะเลือกออมในรูปแบบทรัพย์สินสมมติอย่างมีนัย
สำคัญที่ระดับ .01 หมายความว่าสตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้วรุ่นที่ 3 มีการตอบสนองต่อสิ่ง
รูงใจทางเศรษฐกิจในด้านการเลือกออมสูงกว่าสตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้วรุ่นอื่น ๆ เนื่องจาก
เลือกออมในรูปแบบมีเอกสาร เป็นใบประกันมากกว่าที่จะเลือกออมในรูปแบบทรัพย์สินสมมติ

1.3 การเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนัก

ผู้วิจัยได้นำคะแนนการเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักของ
กลุ่มตัวอย่างประชากรมาหาคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงในตารางที่ 20
และใช้วิธีวิเคราะห์ ความแปรปรวนดังแสดงในตารางที่ 21

ตารางที่ 20 ค่าสถิติเบื้องต้นของคะแนนการเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรม
หนักจำแนกตามการงานและรุ่น

รุ่น	การงาน	สตรีนักวิชาชีพ	สตรีนักธุรกิจ	รวม
รุ่น 1	X	3.6	4.066	3.833
	S	2.430	2.545	2.474
รุ่น 2	\bar{X}	3.266	4.266	3.766
	S	2.434	2.391	2.420
รุ่น 3	\bar{X}	3.266	5.133	4.199
	S	1.928	2.501	2.375
รวม	\bar{X}	3.377	4.488	3.933
	S	2.244	2.483	2.430

ตารางที่ 21 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนและอัตราส่วนเอฟ (F-ratio)
ของคะแนนการเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนัก

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม (among cells)	5	77.066		
ระหว่างการงาน (columns)	1	55.555	55.555	9.803 ***
ระหว่างรุ่น (rows)	2	6.533	3.266	0.576
ปฏิกริยารวมกัน (interaction)	2	14.978	7.489	1.322
ภายในกลุ่ม (within cells)	174	986.133	5.667	
รวม (total)	179	1063.2		

*** $P < .01$

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 21 ปรากฏว่าคะแนนของความปรารถนาที่จะเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักซึ่งเปรียบเทียบระหว่างการทำงานของสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจ พบว่า สตรีนักวิชาชีพมีความปรารถนาที่จะเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักต่ำกว่าสตรีนักธุรกิจ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 นั่นก็คือ สตรีนักวิชาชีพที่สมรสแล้ว มีการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจด้านการเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักต่ำกว่าสตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้ว

ส่วนคะแนนความปรารถนาที่จะเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักซึ่งเปรียบเทียบระหว่างรุ่น และคะแนนปฏิกริยารวมระหว่างการทำงานและรุ่นนั้นพบว่า ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่าสตรีที่สมรสแล้วทั้ง 3 รุ่น มีการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจด้านการเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักไม่ต่างกัน

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ทดสอบไบนอมิยัล (Binomial Test) ของคะแนนความปรารถนาที่จะเลือกระหว่างการลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักหรือกิจการอุตสาหกรรมเบาของสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจ จำแนกตามรุ่น ทั้งแสดงในตารางที่ 22 และ 23

ตารางที่ 22 การทดสอบไบนอมิยัล (Binomial Test) ของคะแนนความปรารถนาที่จะเลือกระหว่างการลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักหรือกิจการอุตสาหกรรมเบาของสตรีนักวิชาชีพจำแนกตามรุ่น

สตรีนักวิชาชีพ รุ่น	Z	P
รุ่น 1	1.004	0.159
รุ่น 2	1.917	0.027
รุ่น 3	1.917	0.027

จากตารางที่ 22 จะเห็นได้ว่าสตรีนักวิชาชีพทั้ง 3 รุ่นมีคะแนนความปรารถนาที่จะเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักและการลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมเบาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 แปลงความหมายได้ว่าสตรีนักวิชาชีพที่สมรสแล้วทั้ง 3 รุ่น มีการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจต่ำ เนื่องจากเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักและเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมเบาไม่ต่างกัน

ตารางที่ 23 การทดสอบไบนอมิเยล (Binomial Test) ของคะแนนความปรารถนาที่จะเลือกลงทุนระหว่างการลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักหรือกิจการอุตสาหกรรมเบาของสตรีนักธุรกิจจำแนกตามรุ่น

สตรีนักธุรกิจ รุ่น	Z	P
รุ่น 1	0.822	0.206
รุ่น 2	0.639	0.261
รุ่น 3	3.012	0.001 ***

***P < .01

จากตารางที่ 23 จะเห็นได้ว่าสตรีนักธุรกิจรุ่นที่ 1 และรุ่นที่ 2 มีคะแนนความปรารถนาที่จะเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักและในกิจการอุตสาหกรรมเบาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนสตรีนักธุรกิจรุ่นที่ 3 มีคะแนนความปรารถนาที่จะเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักสูงกว่ากิจการอุตสาหกรรมเบาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แปลงความหมายได้ว่าสตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้วรุ่นที่ 3 มีการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจสูงกว่าสตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้วรุ่นอื่น เนื่องจากเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักมากกว่าที่จะเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมเบา

2. ระเบียบการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจ

การหาระดับการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจของสตรีนักวิชาชีพ และสตรีนักธุรกิจ เป็นส่วนรวมนั้นพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างดังแสดงใน ตารางที่ 24

ตารางที่ 24 คะแนนเฉลี่ยของสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจ

การงาน	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ
สตรีนักวิชาชีพ	28.811	55.405
สตรีนักธุรกิจ	33.011	63.482
รวม	30.911	59.444

ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งหมดเท่ากับ 30.911 คะแนนจาก คะแนนเต็ม 52 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.214 ซึ่ง หากความคลาดเคลื่อนมาตรฐานได้เท่ากับ 0.388 เพราะฉะนั้นที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ขอบเขตของคะแนนเฉลี่ยการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่าง ประชากรทั้งหมดมีค่าอยู่ระหว่าง 30.152 คะแนนถึง 31.672 คะแนน หรือ 57.984 % ถึง 60.908 % และเมื่อพิจารณาแต่ละกลุ่มการงานปรากฏว่าขอบเขต ของคะแนนเฉลี่ยของการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจของกลุ่มสตรีนักวิชาชีพมีค่าอยู่ ระหว่าง 27.847 คะแนน ถึง 29.775 คะแนน หรือ 53.552 % ถึง 57.260 % และขอบเขตของการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจของสตรีนักธุรกิจ มีค่าอยู่ระหว่าง 32.003 คะแนน ถึง 34.018 คะแนน หรือ 61.544 % ถึง

65.419 % ซึ่งแสดงว่าสตรีไทยที่สมรสแล้วการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับปานกลาง

ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบระดับการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจไทยในการวิจัยนี้ กับการวิจัยของประชุมสุข อาชาวำรุง ในปี พ.ศ. 2511 และของลัดดาวัลย์ ลิ้มประวิติงาม ในปี พ.ศ. 2516 ดังแสดงในตารางที่ 25 และตารางที่ 26

ตารางที่ 25 คะแนนเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจของตัวอย่างประชากรไทย ในปี พ.ศ. 2511 และ พ.ศ. 2528 และการทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างด้วยค่าที

ปีพหุศักราช	จำนวนตัวอย่างประชากร	\bar{x}	s	t
2511	240	30.70	4.98	0.041
2528	180	30.91	5.21	

จากตารางที่ 25 จะเห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจของคนไทย ในปี พ.ศ. 2511 และในปี พ.ศ. 2528 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05

ตารางที่ 26 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการตอบสนอง
ต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจของคนไทยในปี พ.ศ. 2516 และ พ.ศ. 2528 และการ
ทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างด้วยค่าที

ปีพหุศักราช	จำนวนตัวอย่างประชากร			
2516	270	29.78	4.10	
				0.250
2528	180	30.91	5.21	

จากตารางที่ 26 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจ
ทางเศรษฐกิจของคนไทย ในปี พ.ศ. 2516 และในปี พ.ศ. 2528 ไม่แตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ข้อค้นพบที่ได้จากตารางที่ 25 และ 26 มีความหมายว่า ในช่วง 17 ปี หรือ
ประมาณสองทศวรรษที่ผ่านมาคนไทยมีการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับเดิม
ไม่เพิ่มขึ้นหรือลดลง

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจระหว่าง
สตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจนี้ ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างประชากรที่มีคุณลักษณะตรง
ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้แก่สตรีนักวิชาชีพ สตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้ว 3 รุ่น อายุ
คือ รุ่นที่ 1 อายุประมาณ 60 ปี รุ่นที่ 2 อายุประมาณ 45 ปี และรุ่นที่ 3 อายุประมาณ
30 ปี ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายของข้อมูล พบว่าระดับสมมติฐานวิจัย
ที่ตั้งไว้คือ สตรีนักวิชาชีพที่สมรสแล้ว มีการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจต่ำกว่าสตรี

นักธุรกิจที่สมรสแล้ว และจากการทบทวนการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจของสตรี
ไทยที่สมรสแล้วเป็นส่วนรวม พบว่า สตรีไทยที่สมรสแล้วมีการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทาง
เศรษฐกิจอยู่ในระดับปานกลาง